

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	8122207360
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8122207360.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. P., nar. XX. XX. XXXX, R. XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Košice, Račí potok 3, proti žalovaným: 1/ Mgr. B. F., MBA, nar. XX. XX. XXXX, XXXX R. D. P., V. M., G., R. C. U., 2/ R. F., nar. XX. XX. XXXX, J., J. X A., obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária LAWYALTIE, s. r. o., Bratislava, Heydukova 12, IČO: 47 254 165, o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/56/2022, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 14. septembra 2023 sp. zn. 12Co/48/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 7C/56/2022 - 43 zo dňa 7. decembra 2022 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 7C/56/2022-112 zo dňa 29. mája 2023 rozhodol tak, že návrh zamietol (I. výrok), žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným v 1/ a 2/ rade trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude po právoplatnosti uznesenia rozhodnuté samostatným uznesením (II. výrok).

1.1. Rozhodnutie právne odôvodnil § 334, § 339, § 234 ods. 1, 2, § 225 ods. 1, 2, 3, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo dňa 14. septembra 2023 sp. zn. 12Co/48/2023 rozhodol tak, že odvolanie odmietol (I. výrok) a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením (II. výrok).

2.1. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 355 ods. 2, § 357, § 386 písm. c) CSP a zároveň poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/37/2021 zo dňa 28. 07. 2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R

6/2023.

2.2. Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nepochybne vyplýva, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia zamietnutý, nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd napokon ešte zdôraznil, že ani nesprávne poučenie súdu prvej inštancie o oprávnom prostriedku nemohlo založiť prípustnosť odvolania proti predmetnému rozhodnutiu, ktorého neprípustnosť podania odvolania vyplýva priamo zo zákona. V dôsledku toho, že predmetné odvolanie smerovalo proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, odvolací súd sa ďalej nezaoberal samotným obsahom podaného odvolania, ani vyjadreniami žalovaných k predmetnému odvolaniu.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 1 CSP. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenia o trovách konania v prípade rozhodnutia o odmietnutí odvolania, preto o trovách v tomto prípade odvolací súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku čo do obsahu a účelu najbližšiu odmietnutiu odvolania z dôvodu, že konanie v tomto prípade končí bez toho, aby odvolací súd rozhodol vo veci samej, teda obdobne, ako v prípade zastavenia konania, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá podala odvolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. V prejednávanej veci žalobca svojim správaním zavinil odmietnutie odvolania, keď toto podal proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, a tak mu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalovaným. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. e) a f) CSP.

3.1. Dovolateľ poukázal na bod 9 uznesenia, v ktorom je uvedené, že pôvodne mal rozhodovať iný sudca, avšak podľa rozvrhu práce bola vec pridelená sudcovi, ktorý rozhodoval o neodkladnom opatrení z dôvodu, že podľa obsahu žaloby sa táto javila ako návrh na zrušenie neodkladného opatrenia. V uvedenom prípade mal za to, že je nutné uviesť, že žaloba o navrátenie do pôvodného stavu ako aj návrh na zrušenie neodkladného opatrenia musia mať podobný obsah, preto, i v zmysle poučenia v neodkladnom opatrení podával žalobu o navrátenie do pôvodného stavu, a teda zmena zákonného sudcu nie je v súlade s predpismi ani s rozvrhom práce, preto zmena zákonného sudcu bola v rozpore s právom na spravodlivý proces. Zároveň namietal, že v priebehu plynutia lehoty na odvolanie sa dozvedel o tej skutočnosti, že bratranec žalovanej, JUDr. Rastislav Varga, je sudcom Krajského súdu v Prešove. S poukazom na predchádzajúce rozhodnutia Okresného súdu v Prešove voči osobe dovolateľa a následne na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorým zamietol jeho predchádzajúcu žalobu, ako i nedôvodnú zmenu sudcu v tomto konaní, mal dôvodnú obavu, že táto skutočnosť môže mať výrazný vplyv na rozhodovanie ktoréhokoľvek sudcu v Prešovskom kraji, preto vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu v Prešove a zároveň i sudcov Krajského súdu v Prešove, ku ktorej sa nikto žiadnym spôsobom nevyjadril. Vo vzťahu k absolvovanej liečbe v bode 14 uviedol, že ide o totožný dôvod, ktorý dovolateľ uviedol v predchádzajúcej žalobe, pričom tvrdil, že uvedené nie je zárukou toho, že správanie žalovaného (pravdepodobne súd mal na mysli „žalobcu“) sa nemôže v priebehu krátkeho času výrazne zhoršiť. Mal zato, že súd si sám výrazne odporuje a špekuluje, pretože jednak poukazuje na skutočnosť uvádzanú v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, že si dovolateľ bol vedomý právnych následkov porušenia nariadení, ale zároveň uviedol, že sa môže správanie dovolateľa rýchlo zmeniť. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnocoval aktuálny stav, ale stav minulý, pretože v tom čase už prešli 2 roky od nariadenia neodkladného opatrenia, pričom nebol porušený ani raz žiadny uložený zákaz, teda ide o dlhodobý stav. Poukázaním na liečbu bola preukázaná úspešnosť liečby a súd túto svojim nepodloženým zamietnutím nemôže ignorovať. Odopieranie dôkazov tak nie je v súlade so zákonným hodnotením dôkazov. V bode 15 súd uviedol, že dôvod, že sa žalovaná zdržiava v zahraničí, nie je dôvodom na zrušenie neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalovaná 1/ ale aj žalovaný 2/ mali byť chránení a za tým účelom mu bolo nasadené technické zariadenie na monitorovanie pohybu. Pokiaľ sa nenachádzajú na území Slovenskej republiky, nie je dôvod ani na ich „ochranu“ a najmä nie na obmedzovanie osoby dovolateľa, pričom opätovne poukázal na ustanovenie § 28 zákona č. 78/2015 o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov dodržiavať povinnosti uložené týmto zákonom a to tak, že „Kontrolovaná osoba, ako aj chránená osoba sú povinné okrem iného, dodržiavať prevádzkové

pokyny používania technických prostriedkov, ohlásiť pred vycestovaním do zahraničia probačnému a mediačnému úradníkovi túto skutočnosť najmenej päť pracovných dní pred vycestovaním, dodržiavať ďalšie povinnosti ustanovené týmto zákonom.“ Súd sa niekoľkonásobným porušením zo strany žalovanej 1/ absolútne nezaoberal. Naopak, vzal na zreteľ fotografie a čestné vyhlásenie žalovanej 1/ o tom, že sa k nej priblížil, hoci to nebola pravda. Uvedená skutočnosť by bola preukázaná jedine správou probačnej a mediačnej úradníčky. Za absurdné považoval zdôvodnenie súdu, že bez toho, aby si vyžiadal správu od probačnej a mediačnej úradníčky, ktorú dovolateľ navrhoval ako dôkaz na preukázanie skutočností, že žalovaná 1/ porušuje opatrenia, a teda na jeho úkor sú zneužívané prostriedky práva na obmedzovanie osobnej slobody, vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú. Pokiaľ by sa súd skutočne chcel oboznámiť so situáciou a možno aj s fungovaním monitorovacieho zariadenia, zistil by, že dovolateľ nemôže mať vedomosť o tom, či sa priblížil k žalovaným alebo nie, pretože v rámci monitorovania zariadením existujú zóny priblíženia sa, pričom v prípade porušenia by bol okamžite kontaktovaný z operačného strediska a bol by vykonaný záznam o porušení zákazu, čo sa neudialo. K dôkazom, ktoré predložili žalovaní prostredníctvom právneho zástupcu, ale ani k ich vyjadreniu dovolateľ namietal, že nemal možnosť sa žiadnym spôsobom vyjadriť, pretože súd ich nezaslal a preto bol presvedčený, že súd mu znemožnil uplatňovať procesné práva, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Súd absolútne odignoroval jednak dovolateľom navrhnuté dôkazy a jednak sa vôbec nevysporiadala s porušeniami žalovanej 1/ ako chránenej osoby. Namietal, že na základe podaného odvolania rozhodol odvolací súd uznesením a odvolanie odmietol z dôvodu, že voči takémuto uzneseniu nebolo možné podať odvolanie, hoci bol dovolateľ poučený o takejto možnosti a zároveň ho zaviazal na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenia § 355 ods. 2 a § 357 CSP. Z vyššie opísaných skutočností mal súd podanie i konanie, nielen podľa označenia, ale i podľa jeho obsahu, ako aj poučenia v uznesení o neodkladnom opatrení považovať predmetné konanie za konanie vo veci samej a týmto spôsobom prístupíť i k uzneseniu ako k rozhodnutiu vo veci samej a rozhodovať ako o rozsudku, teda rozhodnutie mal zrušiť ako nezákonné a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie alebo sám vo veci rozhodnúť. Súd, ktoré konali v danej veci, konali mimo vymedzený rámec zákonov, ktoré jednoznačne upravujú postup ich konania a zároveň sa absolútne nevysporiadali s navrhovanými dôkazmi, resp. ich odignorovali, navyše zamietaním žalôb bola výrazne a bezprecedentne obmedzená osobná sloboda dovolateľa v civilnom konaní bez toho, aby preukázateľne porušoval alebo ohrozoval práva iných osôb a v rozsahu, s ktorým v zásade nepočítajú trestnoprávne predpisy a zároveň je porušované dovolateľovo právo na spravodlivý proces.

3.2. Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhol dovolaciemu súdu rozhodnutie súdu odvolacieho, ale aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) dospel k záveru o potrebe dovolanie odmietnuť.

6. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP poukázal na bod 9 uznesenia, v ktorom je uvedené, že pôvodne mal rozhodovať iný sudca, avšak podľa rozvrhu práce bola vec pridelená sudcovi, ktorý rozhodoval o neodkladnom opatrení z dôvodu, že podľa obsahu žaloby sa táto javila ako návrh na zrušenie neodkladného opatrenia. V uvedenom prípade mal za to, že je nutné uviesť, že žaloba o navrátenie do pôvodného stavu ako aj návrh na zrušenie neodkladného opatrenia musia mať podobný obsah, preto, i v zmysle poučenia v neodkladnom opatrení podával žalobu o navrátenie do pôvodného stavu, a teda zmena zákonného sudcu nie je v súlade s predpismi ani s rozvrhom práce.

7. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre

rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

8. Právo na zákonného sudcu je zaručené v ustanovení čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

9. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

10. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

11. Za zákonného sudcu podľa ustanovenia čl. 48 ods. 1 ústavy je potrebné zásadne považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len „ústavný súd“, sp. zn. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce, ktorý je v súlade so zákonom a prislúchajúcimi právnymi predpismi.

12. Nesprávne obsadeným je súd obsadený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdu, ktorý má určitý spor prejsť a rozhodnúť. Súd je nesprávne obsadený aj vtedy, ak o veci nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (sp. zn. 7Cdo/51/2018). Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj pridelenie súdnej agendy sudcom a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bolo zachované stanovené pridelenie súdnej agendy na konanie sudcom, a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“, pre rôzne dôvody a účely. Ak sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe jeho pravidiel (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z ustanovenia čl. 48 ods. 1 ústavy sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

13. Dovolací súd v danej veci predovšetkým skúmal, či sudca, ktorý o nej konal a rozhodoval (ne)bol určený v súlade s rozvrhom práce.

14. Podľa ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

14.1. Podľa ustanovenia § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

14.2. Podľa ustanovenia § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené

podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdny úradník sa prideliť veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

14.3. Podľa ustanovenia § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

14.4. Podľa ustanovenia § 51 ods. 7 zákona o súdoch ak vznikne náhla prekážka, ktorá bráni zákonnému sudcovi, ktorému bola vec pridelená, vykonávať úkony a rozhodovať vo veci po kratší čas ako šesť týždňov, vec bude pridelená sudcovi určenému rozvrhom práce na zastupovanie tohto zákonného sudcu; pridelenie sa vykonáva v čase, keď sa zistí náhla prekážka. Na účely tohto ustanovenia sa za náhlu prekážku v práci považuje aj čerpanie dovolenky.

15. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žaloba o navrátenie do pôvodného stavu napadla okresnému súdu dňa 22. augusta 2022, pričom vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi JUDr. Marekovi Bujňákovi pod sp. zn. 7C/56/2022 (pozri potvrdenie na č. 1. 9 spisu). Podľa pravidla 14 Všeobecných pravidiel určenia zákonného sudcu rozvrhu práce okresného súdu platného v čase podania žaloby o navrátenie do pôvodného stavu (ďalej len „rozvrh práce“): „14. O návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podanom v súvislosti s už prebiehajúcim konaním označené k spisovej značke prebiehajúceho konania, resp. takto neoznačené, rozhodne sudca, ktorý je zákonným sudcom v prebiehajúcim konaní. O návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a o návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia po právoplatnom skončení vecí, rozhodne ten sudca, ktorý ho vydal; v prípade, že takého niet, pridelí sa vec náhodným výberom.“

16. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd poukazuje taktiež na rozhodnutie ústavného súdu v danom spore, kde bolo konštatované nasledovné:

16. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej v dôsledku nezákonného preradenia jeho návrhu do senátu 20C bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces a právo na zákonného sudcu, ústavný súd uvádza, že okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že podanie sťažovateľa bolo zapísané do registra 7C a po jeho posúdení podľa obsahu ako návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a na základe pokynu predsedu súdu preradené do registra 20C v zmysle pravidla 14 rozvrhu práce. Ústavný súd poukazuje na znenie pravidla č. 14 rozvrhu práce pre okresný súd na rok 2022, v zmysle ktorého druhej vety: „O návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a o návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia po právoplatnom skončení vecí rozhodne ten sudca, ktorý ho vydal; v prípade, že takého niet, pridelí sa vec náhodným výberom.“ Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd postupoval pri preradení veci sťažovateľa do iného súdneho oddelenia v súlade s vopred známymi procesnými pravidlami stanovenými rozvrhom práce a o návrhu sťažovateľa rozhodol sudca, ktorý bol rozvrhom práce určený na konanie v tejto veci. V tomto postupe preto nemožno vidieť porušenie práva na spravodlivý súdny proces či práva na zákonného sudcu.

17. Zhrnúť vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalobca neopodstatnene namietal zmätočnosť vady podľa § 420 písm. e) CSP, že v prvoinštančnom konaní rozhodol iný ako zákonný sudca. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e) CSP nie je preto daný.

18. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

20. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

21. V zmysle § 428 CSP je dovolateľ povinný o. i. uviesť, z akých dôvodov dovolaním napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne a tento dovolací dôvod (resp. dôvody) vymedziť spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Uvedené je podstatné a smerodajné aj pre samotný dovolací súd, pretože ten je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia a z iných než dovolateľom uplatnených dôvodov napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Ak teda dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania.

22. V posudzovanom prípade dovolateľ v dovolaní úplne jednoznačne uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ale v súlade s § 431 ods. 2 CSP nešpecifikoval, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania predpokladaná v § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ vo svojom dovolaní uviedol len skutkové okolnosti danej prejednávanej veci, avšak v tejto súvislosti neuviedol v dovolaní žiadne relevantné, resp. vecné argumenty, ale prezentoval nesúhlas a nespokojnosť s rozhodnutiami súdov. V dovolaní v zásade uviedol nezrozumiteľnú argumentáciu spočívajúcu v polemike o nesprávnom postupe bez uvedenia relevantných právnych argumentov. Dovolateľ iba opisujúc a polemizujúc so skutkovým stavom veci poukazoval na vybrané časti odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inšancií, ktoré sú podľa jeho názoru v rozpore so skutočnosťou, pričom konkrétnymi zákonnými ustanoveniami neodôvodnil ani to, aký postup považuje za správny, a teda neuviedol konkretizáciu pochybení odvolacieho súdu, resp. vady konania spočívajúcej v nesprávnom procesnom postupe súdu, ktorý mu znemožnil uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Ani z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) nie je možné vyvodiť, v čom dovolateľ vidí porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Dovolateľ tak nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, keďže jasne nedefinoval nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým mu mal odvolací súd v tomto spore znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Dovolací súd ako obiter dictum v súvislosti s námietkou dovolateľa keď namietal, že na základe podaného odvolania rozhodol odvolací súd uznesením a odvolanie odmietol z dôvodu, že voči takémuto uzneseniu nebolo možné podať odvolanie, hoci bol dovolateľ poučený o takejto možnosti a zároveň ho zaviazal na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenia § 355 ods. 2 a § 357 CSP, pričom takýto postup odvolacieho súdu považoval za nesprávny, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júla 2022 sp. zn. 5Obdo/37/2021, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 6/2023, v zmysle ktorého: „Konanie o zrušenie neodkladného opatrenia je konaním o parciálnej otázke súvisiacej s takým typom procesného postupu,

ktorý per se nie je považovaný za konanie vo veci samej ani za konanie, ktorým sa vec končí. Podľa ustanovenia § 357 písm. e) CSP je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie podľa ustanovenia § 334 a § 335 ods. 1 CSP, t. j. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia zamietne.“

24. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

25. V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd voči neúspešnému žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.